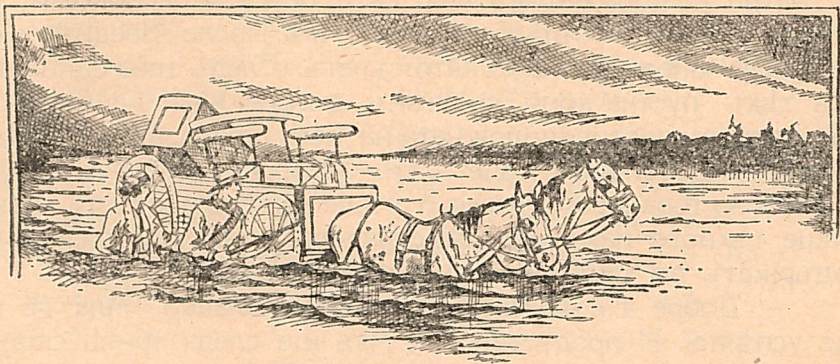

ПОБЕДИТЕЛЪТЪ НА ЧЕРВЕНОКОЖИТЪ

II.

Когато Владко обмисляше, какъ да избѣгне опасността, предъ нашитѣ бѣглци се изпрѣчи едно доста голѣмо блато, което на отиване тѣ не бѣха забелязали.

— Я, вода, събрана отъ дъжда, — каза Владко! Да нагазимъ въ нея! Брѣговетѣ на блатото сж низки, та не ще да е много дълбоко. И изведнажъ той изви колата. — Ти седни добре и се дръжъ здраво! — събрна се той къмъ Бети и нагази въ блатото.

Когато конетѣ вече навлѣзоха въ водата, дивацитѣ бѣха дошли на 200—300 метра до брѣга. Скоро колата достигна срѣдата на блатото, и водата залѣ главинитѣ на колелетата. Владко спрѣ колата, спъна я, за да не я повлѣчатъ конетѣ, бързо преметна патрондаша презъ рамо, грабна пушката, скочи въ водата и помогна на Бети да направи сжщото. Следъ това издърпа сандѣка съ нѣщата на Бети къмъ края на колата, за да послужи за прикритие, и взе пушката за прицель... Всичко това бѣше отлична военна хитростъ, чрезъ която се попрѣчи на индийцитѣ да ги нападнатъ отблизо.

Безъ да се бави, Владко реши да стреля, но не по самитѣ неприятели, а по тѣхнитѣ коне. Той не искаше да убива хора. И съ първото стреляне свали единъ отъ конетѣ. Коньтъ падна, и ездачътъ бързо скочи на крака. Когато се намери да стреля втори пѣтъ, Владко забеляза нѣщо, което индийцитѣ, улигани въ преследването, не